

A megújulásnak a közösség az ereje, forrása a családi asztal és az oltár

**Excellenciás Érsek Atya, Püspök Atyák!
Főtisztelendő Paptestvérek!
Krisztusban Szeretett Testvérek!
Kedves Zarándoktársak!**

Mindannyian, akik személyesen vagy a képernyőn keresztül követitek az ünneplést!

A csíksomlyói kegyhely ferences őrei a Gyulafehérvári Főegyházmegye pasztorális évének témájához csatlakozva választották a pünkösd-szombati fogadalmi nagybúcsú mottóját, amely így hangzik: „Újuljatok meg!” (Ef 4,23).

Ehhez a megújulási szándékhoz szeretnék az elmélkedésben csatlakozni a *hit, közösség, család, fiatalok, misszió, imádság* témaköreivel.

Először egy versrészletet szeretnék felolvasni, mert rávilágít, hogy a feladataink mindig az

életünk már meglévő körülményei között várnak ránk – nem máskor, nem máshol, nem mások között.

Váci Mihály: Ezt! Itt! Most!
(részlet)

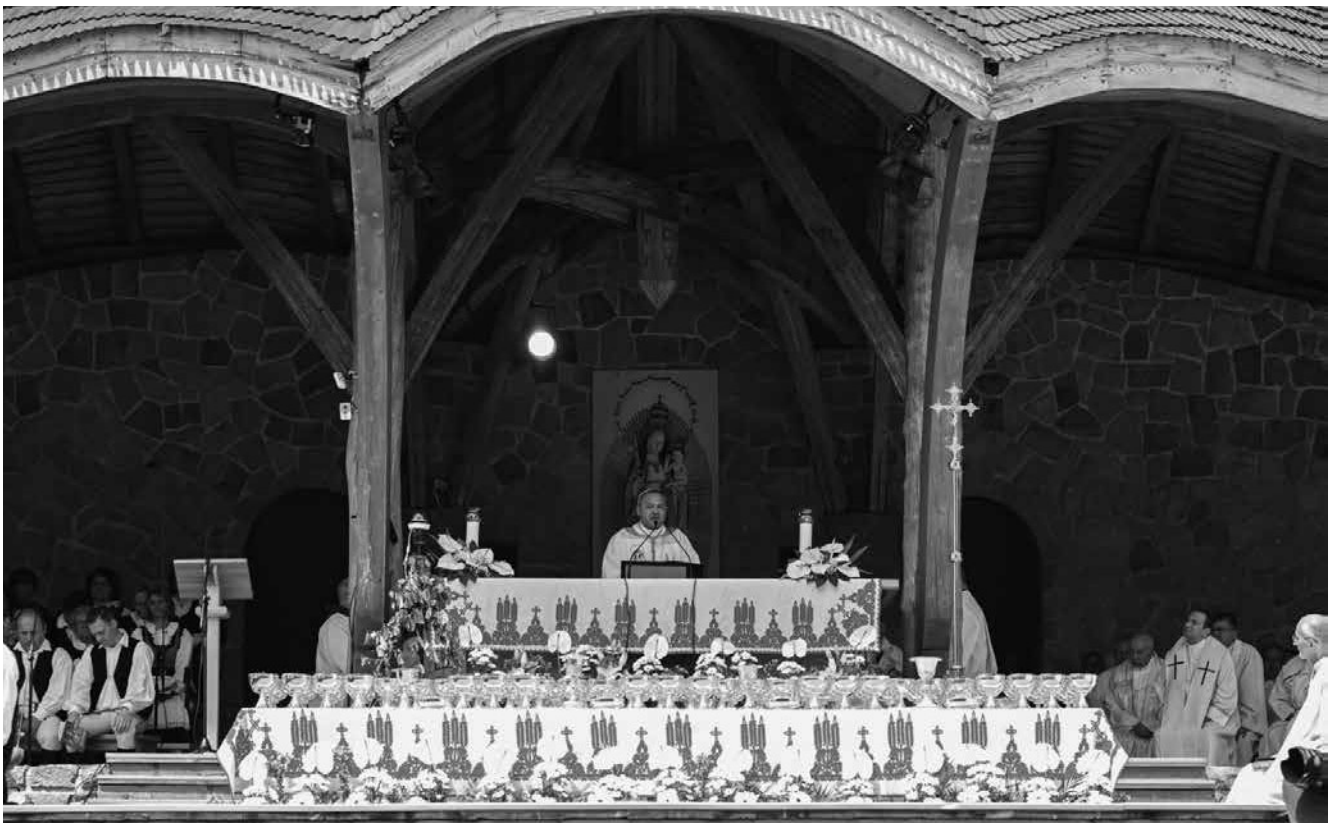
[...]

Csak itt, ezeken a makacsul kitérő utcákon indulok el engedelmes újtajmra.
Itt kell a napok hordalékából kimosni életem maroknyi aranyát;
itt kell szeretnem, ha van kit szeressek.

[...]

Ezt az életet kell megértenem,
forró, piros, tisztító vészeit átdobogatni hulló szívemen.

[...]

A hit útja

A hitünk alapja akkor születik meg, amikor a hit kapuján átlépve elindulunk az Istennel. A Pécsi Egyházmegye területén, ahonnan érkeztem, van egy falu, Kismányok. Különlegessége az 1989-ben felszentelt székely temploma. A templomban van egy Mária-szobor. Ennek a szobornak van egy rendkívüli, hiszem, hogy mindnyájunkat tanító története.

1945-ben, amikor a székelyeknek Bukovinából menekülniük kellett, Hadikfalván az utolsó pillanatban Orbán Lőrinc visszament a templomba, és magával vitte a Mária-szobrot a ma Szerbiában található Bácskába, ahova először telepítették ki őket.

Vitte a szobrot, mert tudta, hogy hit nélkül, reménység nélkül, istenkapcsolat nélkül nem lehet életben maradni, majd miután megérkezett, biztonságos helyen rejtette el. A székelyeknek Bácskából rövidesen tovább kellett menekülniük a mézszárlás elől. Tolna vármegye falvaiba, köztük Kismányokra telepítették a családokat. Az újbóli kitelepítés olyan hirtelen történt, ahogy mondják: „krumplit a földben, kenyeret a kemencében kellett hagyni”, azaz semmit sem tudtak magukkal hozni, és a Mária-szobor is ott maradt Bácskában, elrejtve.

1946-ban, a háború iszonyú szenvedéseit követően Orbán Lőrinc fia lovas kocsival ment vissza Bácskába a szoborért, életét kockáztatva. A kocsikerékben elrejtve, gondosan betakarva, veszélyes helyzeteket megélve menekítette Kismányokra a hadikfalvi Szűzanya-szobrot. Orbán Lőrincék úgy érezték, a veszélyek ellenére el kellett hozniuk a Boldogságos Szűzanya szobrát, hitüknek, reménységüknek, életüknek megjelenítőjét.

Papi szolgálatom évei alatt nagyon sok olyan emberrel és családdal találkoztam, akik életútjuk során elveszítették a hitüket, emberi és istenkapcsolatuk erejét, örömét. Súlyos feladat vár rájuk és ránk. Mint egykor a menekülő székely testvérünk tette, *vissza kell menni, és meg kell keresni hitünk legmélyét, akár küzdelmek árán is, mert csak a megtalált hitből és élő istenkapcsolatból építhetjük fel otthonunkban a család szívének lelki templomát*, ahogy a kismányoki hívek is felépítették a székely templomot Isten népének és a magukkal hozott Máriának.

A megújulásnak a közösség az ereje, forrása a családi asztal és az oltár

Jézus a Szent Család asztalánál növekedett korban, bölcsességben, kedvességben Isten és az emberek előtt: a Mária által megterített és Szent József áldozatos szeretetével védelmes családi asztalnál. Érthető, hogy Jézus az első csodáját a kánai menyegzőn egy családért, az ünnepi asztalért teszi, tanítványaira pedig legnagyobb csodáját, a legnagyobb, nekünk készített ajándékát, az Oltáriszentséget, saját testét és véréát az utolsó vacsora asztalánál adja át: „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (Lk 22,19).

Mi pedig itt és most, a csíksomlyói nyeregben terítünk asztalt: a Léleknek, a hitnek, az istenszeretnek az asztalát. Kérem, hogy szeretettel foglaljunk helyet mellette, hogy belőle erősödjünk feladatainkban, hogy ne csupán nézői, ne csupán szemlélői, hanem cselekvő résztvevői legyünk életünk közösségeinek, hogy általa valóban rátaláljunk a családi asztal és az oltár közösségére.

Itt és most kell megújítanunk, kell megerősítenünk a család egységének és erejének asztalát, a templomi közösségek egymásra figyelő, egymást segítő oltárát. Nem szavakkal, nem különleges gondolatokkal, hanem jóságos, szerető és elfogadó jelenlétünkkel.

Úgy, ahogyan Jézus is teszi, amikor a tékozló fiúról szóló különleges példabeszédében tanít minket. Ez a történet valójában a közösségről, a család asztaláról szól. A példabeszédben szereplő édesapa szívének egyetlen vágya van, hogy fiait leültesse a közös családi asztalhoz. Amikor a tékozló kisebbik hazatér, az apa a fia elé fut, új ruhát ad rá, és könyörög a nagyobb testvérnek: „Gyere te is ide, ülj le az asztalhoz, amit az öcséd elhagyott, de újra megtalált, ahol te sem találtad még meg a valódi helyedet!”

Kedves Paptestvérek!

Köszönöm mindnyájatoknak, hogy itt vagytok közösségeitek híveivel! Márton Áron erdélyi püspök szavaival tudok leghitelesebben szólni hozzátok, aki 1971-ben, a Rómában megtartott püspöki szinóduson felszólalt, és a következőket mondta, és mondja ma nekünk is: „Minket a törté-

nelem vihara valóban kivetett az azelőtti helyzetünkől. Majd ismét öntudatra ébredve megértettük, hogy most abban a helyzetben vagyunk, amit az Úr Jézus az ő papjainak megjövendölt. Azt is felismertük, hogy *ha az evangéliumot hitelre méltóan akarjuk hirdetni, annak üdvözítő igazságát elsősorban életünkkel kell bebizonyítanunk.*

Azt is megértettük, hogy híveink, sőt a nem hívők is ezt a bizonyosságot várják tőlünk. A pap tapasztalni fogja, hogy ő erőközpont, vagyis az istenkereső emberek összetartozásának és tevékenységének középpontja, még azoké is, akik távoli területről visszavágyódnak az atyai házba.”

Kedves Édesapák!

Az a küldetések a világban, mint a tékozló fiú apjának, aki nem azzal törődik, hogy miért kerültek a gyermekei távol egymástól. Tudja, hogy az életüket csak a családi asztalnál, az ünnepek és a hétköznapok asztalánál találhatják meg, csak ott tudnak belenőni saját életükbe, csak onnan indulva válhatnak maguk is atyává, és lesznek képesek átadni a hit különleges kincsét a családnak, amelyet ő is megalált.

Kedves Édesanyák!

Legyetek olyanok, mint Mária, vagy mint a tékozló fiú édesanyja, aki megteríti az asztalt, és mindent előkészít, és teszi mindezt túlcserélve szeretettel. De a családot a közösséget romboló telefon és tv nélkül az asztalhoz ültetni az édesapák dolga. Az édesanyákat a férjeknek, az apáknak kell megmenteni attól, hogy a gyermekeiket kiszolgáló cselédek legyenek.

Kedves Testvérek!

Az iskolai ballagásokon tarisznyát visznek a vállukon a végzős diákok, éppúgy, mint a magyar népmesék hősei, akik hamuban sült pogácsával, az otthon, a családi asztal gazdagságával megtöltött tarisznyával indulnak útra.

Az ifjúság annyit ér, amennyit mi teszünk a tarisznyájukba. Ha figyelmesek vagyunk, láthatjuk, hogy milyen sok fiatalnak üres ma a tarisznyája, így hát ne csodálkozzunk félelmükön, zavartságukon. Mert éltető kapcsolatok helyett virtuális világot, bölcsesség helyett lexikális tudást, hit helyett pedig: *majd dönts el magad, miben hiszelt* tettünk a tarisznyájukba.

Az emberi élet titka, hogy megtanuljunk szeretni és szenvedni. A kettő elválaszthatatlan, mert a szeretet az érte vállalt szenvedés nélkül üres. A kikerülhetetlen szenvedés pedig szeretet nélkül elviselhetetlen.

Megmentettük a fiatalokat sok olyan szenvedéstől, amitől tilos lett volna megmenteni őket. Ugyanakkor vállukra tettünk olyan keresztet, amelyeket tilos lett volna odatenni.

Édesapák! Édesanyák! Tanárok! Paptestvérek!

Most rajtunk a sor, nekünk kell eldöntenünk, hogy mit teszünk a fiatalok tarisznyájába. Lesz-e mihez nyúlniuk, szívükben ott lesz-e a mindenén átsegítő, minden erőt és bölcsességet megadó, az otthoni, a jó példákából összegyűrt hamuba sült pogácsa?

Kedves Fiatalok!

Egy olyan életúton kell járnotok, amelyen még soha senki nem járt. Legyenek igazi, jó példaképeitek az úton, igazi, jó barátaitok, akikről több, szebb lesz az életetek, akikkel kölcsönösen segítitek egymást.

Legyetek igényesek, ne csak a ruhátokra, hanem a szellemi, lelki táplálékokra is! Ne engedjétek, hogy a virtuális világ rátok irányuló gonosz-sága elpusztítsa emberi méltóságotokat!

Legyetek nagyon érzékenyek, mert nektek már sokkal nehezebb különbséget tenni az igazság és a hazugság, a valóság és a virtuális világ között!

Kössetek barátságot Krisztussal és Krisztus barátaival! Mert a megújulást családban és Egyházban csak általatok, csak veletek tudjuk megvalósítani. Legyetek bátrak az életben! Legyetek bátrak az Egyházban! Krisztus számít rátok!

Feladat, küldetés, misszió

Annyit ér ez a zarándoklat, amennyivel holnaptól jobb, több lesz az életünk azáltal, amit magunkkal viszünk innen, és megvalósítunk.

Mária azt mondta a kánai menyegzőn, és ma is azt mondja mindnyájunknak: „Tegyetek meg mindent, amit Jézus mond” (Vö. Jn 2,5). Egyedül, családban és közösségben is hallgassunk és figyeljünk Jézus szavára, amit nekünk mond,

mi, akiknek már a tarisznyánkban lapul a hamuban sült pogácsa, akiknek az élete az otthonra, a családra és a hitre épül. Mert a misszió, amelyre Krisztus mindnyájunkat meghívott, a vele való kapcsolatból születő hit túlcsordulása.

Az elmélkedés elején említett bukovinai székely ember visszament Bácskába a Mária-szoborért, amelyet a szülőföldről hoztak magukkal, mert testet öltött benne a hitük, az emberi méltóságuk, a reményük, a jelenük és a jövőjük.

A férfiaknak is ezt kell ma tenniük: vissza kell menniük a hitükért, az élet erejéért a hazugságok sodró, pusztító veszélyein át. Mert csak az élő hittel tudják a családokat, gyermekeiket megmenteni az interneten áradó zűrzavar és az emberhez nem méltó eszmék áradatától, hogy megmentésük a józan gondolkodás becsületét, a családi asztal szentségét, az emberi közösség megtartó erejét.

Így kell most megállnunk a Csíksomlyói Szűzanyára tekintve, Máriától tanulva hitet: „Legyen nekem a te igéd szerint” (Lk 1,38), és nekünk is el kell indulni Isten szavára a ránk szabott, a nekünk kimért életúton, ahogyan Mária is elindult.

Ferenc pápa 2019. június 1-jén itt, ezen a kegyelmi helyen a következő szavakkal erősített meg minket, és szól ma is hozzánk az életnek, a családnak, az egyházközségeknek ebben a különleges, megújulásra hívó idejében: „Zarándokolni nem más, mint érezni a meghívást és a készletést, hogy járjunk együtt az úton, kérve az Úrtól a kegyelmet, hogy a régi és a mostani sérelmeinket és bizalmatlanságainkat változtassa új lehetőségekké a közösség érdekében. Azt jelenti: elszakadni a bizonyosságainktól és a kényelmünktől, egy új földi életnek a keresésében, amelyet az Úr nekünk akar ajándékozni. [...] Zarándoklatunk során ne azt kutassuk, hogy mi

lehetett volna (és nem lett), hanem inkább azt, ami ránk vár, és nem odázhatjuk el.

Zarándokolni [...] Jelenti a küzdelemre való elköteleződést is, hogy azok, akik tegnap lemaradtak, a holnap főszereplői lehessenek, viszont a ma főszereplői holnap se maradjanak hátra. Ez pedig a jövő szálainak közös összefonását teszi szükségessé.

Íme, ezért vagyunk itt, hogy közösen mondjuk: Édesanyánk, taníts meg minket összevarrni a jövőt.”

Kapcsolat és imádság

Kedves Zarándoktestvéreim!

„Újuljatok meg!” (Ef 4,23) – ez a fogadalmi nagybúcsúnk mottója. Az életünket formáló, megújító üzenet nem kívülről jön. A szívünkben születik meg, és így lesz belőle elhatározás, majd megvalósítás. De szükség van hozzá az élő kapcsolatra Istennel, egymással. Az élő és éltető imádság elengedhetetlen alapja, megtartó ereje és forrása a ránk váró megújulásnak.

Azért jöttünk ide, hogy megerősödjünk hitünkben és szeretetünkben. Erre a hitbéli öröme van szükségünk nekünk és a jövőt folytatató, jövőt építő fiataloknak. Le kell hát ülni a szeretet asztalához, a családi asztalhoz, az oltár asztalához, hogy rátaláljunk és belenőjünk az életünkbe, hogy képesek legyünk a ránk bízott szeretet gazdagságát továbbadni azoknak, akikért Isten ebbe a világba küldött minket!

Itt, a nyeregben, ezen a megrendítő helyen, itt, a Csíksomlyói Szűzanya előtt engedjük, hogy szívünk őszinte örömeivel megerősödjön hitünk, megvalósulhasson Isten csodálatos álma életünkben, és hitből fakadó szolgálatunk által szeretteink életében!

Ave Maria

Én mindig bíztam benned vándorlásomon,
és te oltalom voltál.
Nincs gyenge pillanat, mely téged megtagad,
bennem szép szavad szól már.

Ave Maria, Ave Maria,

Mért volna véletlen, hogy megtalálalak,
és csak általad éltem.
Száz úton indulhatnék, mind feléd vezet,
el nem tévedek, érzem.

Ave Maria, Ave Maria,

Jó volt, hogy elkísértél, sok baj elkerült,
s néha teljesült álmom.
Nézd, jöttem megköszönni boldog életem,
hálaénekiem szálljon.

Ave Maria, Ave Maria.

** Május 18-án, pünkösöd szombatján, a somlyói nyereg Hármashalom-oltáránál mutatták be a csíksomlyói fogadalmi nagybúcsú ünnepi szentmiséjét, melynek főcelebránsa és ünnepi szónoka idén Felföldi László pécsi megyés püspök volt. Szentbeszédét a Magyar Kurír katolikus hírportáltól vettük át.*

Fotók: Kátai Edit/MTI